

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ο άνθρωπος και το χρήμα! Μια δύναμη τεμαχισμένη στα δύο. Μια δύναμη τεράστια, που ο τεμαχισμός της την αποδυναμώνει, την κάνει ανάγκη, ανεπάρκεια, σχέση εξάρτησης και εξαναγκασμού. Δημιουργός και δημιούργημα, που χάνουν την ενότητά τους, τη σύνδεση του ενός με το άλλο και περνούν σε μια στάση αντιπαλότητας μεταξύ τους.

Παράδοξο το φαινόμενο αυτό, γιατί εκείνος που το προκαλεί δεν είναι το δημιούργημα, αλλά είναι ο ίδιος ο δημιουργός του. Παράδοξο, αλλά και φυσιολογικό, αφού ο άνθρωπος δεν έχει ακόμα αποκτήσει παρά ελάχιστα τη συνείδηση του δημιουργού. Δεν έχει γίνει ο δημιουργός που βρίσκεται πάντα μέσα σε όλα τα δημιουργήματά του, γιατί τα θεωρεί

προέκταση του εαυτού του και όχι κάτι αντίθετο από αυτόν.

Δημιούργημα ο άνθρωπος της δημιουργικής δύναμης όλου του κόσμου, διαχωρίζει τον εαυτό του από τη δύναμη που τον έπλασε. Διδάσκεται, μαθαίνει, αντιλαμβάνεται σε κάποιο βαθμό ότι, για να υπάρχει, θα πρέπει να έχει μέσα του μέρος της δύναμης αυτής, της κοσμικής δύναμης που βρίσκεται μέσα στα πάντα. Αυτήν την αλήθεια, όμως, δεν μπορεί ολοκληρωτικά να τη συνειδητοποιήσει, να τη βιώσει και να τη ζήσει σαν τη μία και μοναδική πραγματικότητα.

Παραμένει στη θέση του δημιουργήματος, που αντιστέκεται στο δημιουργό του, έλκεται από αυτόν, μαγεύεται, αλλά και τον απωθεί. Ό,τι ο ίδιος έχει κατακτήσει σαν πεδίο συνείδησης, το μεταφέρει και στα δικά του δημιουργήματα, έτσι τα αντιμετωπίζει κι εκείνα, σαν πόλο έλξης και απώθησης, σαν κάτι που δεν είναι ο εαυτός του, αλλά και που θα ήθελε πολύ να το κάνει κτήμα του. Έτσι βλέπει και το χρήμα, το πλάσμα του, που τον μαγεύει, αλλά και που ξεγλιστρά συνεχώς από τα χέρια του, αφού ο ίδιος δεν το αναγνωρίζει σαν κομμάτι της ύπαρξής του.

Πλούτος και φτώχεια, δούνη και λαβείν, δάνεια και ανταγωνισμοί, κληρονομίες, κέρδη, κεφάλαια και φόροι είναι τα αμέτρητα παιχνίδια που παίζουν οι άνθρωποι για να γνωρίσουν τη δύναμη του χρήματος. Να τη γνωρίσουν πρώτα σαν κάτι που θέλουν, αποκτούν ή χάνουν και ύστερα να καταλάβουν ότι δε χρειάζεται ούτε να τη θέλουν ούτε να την αποκτούν ούτε να τη χάνουν, αλλά χρειάζεται μόνο να την

αναγνωρίσουν σαν τον εαυτό τους. Να καταλάβουν ότι το κρήμα είναι δημιούργημά τους και ότι κανένα δημιούργημα δεν αποκόπτεται από το δημιουργό του, αφού αυτός το έχει πλάσει με τη δύναμή του, που παραμένει πάντα μέσα του, του δίνει υπόσταση και κατευθύνει τις ροές του.

Όσες φορές ο άνθρωπος έσπασε το φράγμα του διαχωρισμού από τα δημιουργήματά του, τα έργα του έγιναν υπέρροχα, αθάνατα, γεμάτα από τη δική του πνοή. Τα έργα αυτά μέσα στη συνείδησή μας είναι απόλυτα ενοποιημένα με τους δημιουργούς τους. Λέμε ότι διαβάζουμε Πλάτωνα, ακούμε Μότσαρτ, βλέπουμε έναν Μιχαήλ Άγγελο, γιατί μέσα σε όλα όσα οι Μεγάλοι δημιούργησαν έχει μείνει το πνεύμα τους και η αγάπη που τους έδωσαν, όταν τα δημιουργούσαν. Μια αγάπη που δεν περιορίστηκε μόνο στην έκφραση της δημιουργίας τους, αλλά μέσω αυτής έγινε προσφορά σε όλη την ανθρωπότητα.

Έκφραση αγάπης είναι όλες οι εμπνεύσεις που έρχονται στο νου του ανθρώπου για να τον βοηθήσουν να ζήσει και να εξελιχθεί. Έκφραση αγάπης είναι και η ιδέα του κρήματος, που του δόθηκε για να την υλοποιήσει και να της δώσει κατόπιν και ο ίδιος την αγάπη του. Να της δώσει τη δύναμη του πνεύματός του και ύστερα να την κάνει προσφορά σε όλους, ώστε να βοηθηθούν και εκείνοι στη ζωή και την εξέλιξή τους. Να την κάνει μέσο συναλλαγής, μέσο επικοινωνίας, έργο επιστημονικό, έργο καλλιτεχνικό, έργο φιλανθρωπικό, έργο που να έχει σαν στόχο το καλό όλου του πλανήτη και των όντων που του κατοικούν. Να κάνει συνειδητά το κρήμα το δημιούρ-

γημά του, προέκταση και συνέχεια του εαυτού του και να μάθει μέσα από αυτή τη συνειδητοποίηση ότι και ο ίδιος είναι συνέχεια του δικού του Δημιουργού. Να καταλάβει ότι από Αυτόν λαμβάνει όλες τις εμπνεύσεις, για να τις κάνει πράξη και να τις απλώσει στον κόσμο, μετέχοντας με τα μικρά του έργα στο αέναο, απέραντο έργο της δημιουργίας του Θεού.